A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. július 15.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — A TVR ITALIA közösségi védjegy bejelentése — TVR korábbi nemzeti és közösségi szóvédjegyek — Viszonylagos kizáró ok — Összetéveszthetőség — A 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja — Megszűnés megállapítása iránti eljárás — A korábbi védjegy tényleges használata — A 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése — A 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdése”

A T-398/13. sz. ügyben,

a **TVR Automotive Ltd** (székhelye: Whiteley [Egyesült Királyság], képviselik: A. von Mühlendahl és H. Hartwig ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselik kezdetben: G. Schneider és S. Hanne, később: J. Crespo Carillo, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

a **TVR Italia Srl** (székhelye: Canosa [Olaszország], képviseli: F. Caricato ügyvéd),

az OHIM második fellebbezési tanácsának a Muadib Beteiligung GmbH és a TVR Italia Srl közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2013. május 14-én hozott határozata (R 823/2011-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács),

tagjai: M. Prek elnök, I. Labucka és V. Kreuschitz (előadó) bírák,

hivatalvezető: L. Grzegorczyk tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. augusztus 2-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2014. január 17-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2014. január 14-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2015. március 3-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 2007. február 19-én a beavatkozó, a TVR Italia Srl, a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) (helyébe lépett a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK rendelet [HL L 78., 1. o.]) alapján közösségi védjegybejelentést tett a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalnál (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).

2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az alábbi ábrás megjelölés volt:

3 A bejelentést a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 12-i Nizzai Megállapodás szerinti 12., 25. és 37. osztályba tartozó árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek ezen osztályok tekintetében az alábbi leírásnak felelnek meg:

– 12. osztály: „Gépkocsik; sportautók; teherautók; robogók; motorkerékpárok; kerékpárok; triciklik; gumiabroncsok és belsők járművekhez és gépjárművekhez általában; traktorok; buszok; járművek és gépjárművek; repülőgépek; helikopterek; vitorlázórepülők; csónakok; gumicsónakok; hajók; szárazföldi, légi vagy vízi helyváltoztatásra szolgáló eszközök; motorok szárazföldi járművekhez; kerékpárok, motorkerékpárok, mopedek és motoros járművek alkatrészei; hajók és repülők alkatrészei”;

– 25. osztály: „Férfi-, női- és gyermekruházat, beleértve bőr ruházat; ingek; blúzok; szoknyák; kosztümök; dzsekik; nadrágok; rövidnadrágok; dzsörzék; pólók; pizsamák; harisnyák; atléták/trikók; fűzők; zoknitartók; alsónadrágok; melltartók; alsóneműk; kalapok; sálak; nyakkendők; vízhatlan ruházat; felöltők; kabátok; fürdőruhák; tréningruhák; anorákok; sínadrágok; övek; szőrmebéléses kabátok; nyaksálak; kesztyűk; köntösök; általános lábbelik, beleértve papucsok, lábbelik, sportlábbelik, csizmák és szandálok”;

– 37. osztály: „Az építkezési és javítási ágazatban végzett tevékenység, különös tekintettel a gép- és gépjárműágazatra”.

4 A közösségi védjegybejelentést a *Közösségi Védjegyértesítő* 2008. január 28-i, 4/2008. számában hirdették meg.

5 2008. április 25-én a beavatkozó, a Muadib Beteiligung GmbH, a 40/94 rendelet 42. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 207/2009 rendelet 41. cikkének (1) bekezdése) alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegynek a fenti 3. pontban szereplő áruk és szolgáltatások tekintetében történő lajstromozásával szemben.

6 A felszólalás alátámasztásául hivatkozott okok a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában, 8. cikkének (4) bekezdésében, valamint 8. cikkének (5) bekezdésében (jelenleg a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja, 8. cikkének (4) bekezdése, valamint 8. cikkének (5) bekezdése) foglaltak voltak.

7 A felszólalás egyrészt az 1998. április 14-én a 12. osztályba tartozó áruk tekintetében a 61283. számon lajstromozott TVR korábbi közösségi szóvédjegyen (a továbbiakban: korábbi közösségi védjegy) alapult, amely az alábbi leírásnak felelnek meg: „gépjárművek, beleértve az alkatrészeiket is”, másrészt a 2004. február 27-én a 2343460. számon a 9., 11., 25. és 41. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások tekintetében az Egyesült Királyságban lajstromozott korábbi TVR szóvédjegyen (a továbbiakban: „korábbi egyesült királysági védjegy”).

8 A beavatkozó arra irányuló kérelmét követően, hogy a Muadib Beteiligung a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdése értelmében terjessze elő a korábbi közösségi védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyítékokat, az utóbbi számos okirati bizonyítékot terjesztett elő, amelyeket H.-tól származó tanúvallomásként (witness statement) jelölt meg, aki a Marks & Clerk társaság védjegyjogi ügyvédje és felszólalási eljárásban a Muadib Beteiligung jogi képviselője.

9 A 2010. szeptember 21-i határozatával a felszólási osztály részben helyt adott a felszólalásnak, részben elutasította azt. Először is a felszólalási osztály helyt adott a felszólalásnak, mivel álláspontja szerint a Muadib Beteiligung bizonyította a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát a 12. osztályba tartozó „sportautók, valamint azok alkatrészei” tekintetében. Másodszor, figyelembe véve ez utóbbi árukat, valamint a korábbi egyesült királysági védjeggyel érintett árukat és szolgáltatásokat, a felszólalási osztály megállapította, hogy az ütköző védjegyek között fennáll az összetéveszthetőség veszélye a 12., 25. és 37. osztályba tartozó árukat illetően a következő, 12. osztályba tartozó áruk kivételével: „teherautók”, „traktorok”, „buszok”, „robogók”, „kerékpárok”, „triciklik”, „repülőgépek”, „helikopterek”, „vitorlázó repülőgépek”, „csónakok”, „gumi mentőcsónakok”, „hajók”, „légi vagy vízi helyváltoztatásra szolgáló eszközök”, „kerékpárok és mopedek alkatrészei” és „hajók és repülők alkatrészei”. Harmadszor a felszólalási osztály elutasította a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésére, illetőleg 8. cikkének (5) bekezdésére alapított felszólalási jogalapot. Negyedszer a felszólalási osztály elutasította a közösségi védjegybejelentést „a fent hivatkozott áruk és szolgáltatások vonatkozásában”, és annak helyt adott „a 12. osztályba tartozó többi áru” tekintetében.

10 2011. április 14-én a beavatkozó a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozatával szemben annyiban, amennyiben ez a határozat elutasította a védjegybejelentést.

11 2011. április 17-én a beavatkozó a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontja alapján a korábbi közösségi védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmet terjesztett az OHIM elé, az említett védjeggyel érintett, a 12. osztályba tartozó valamennyi áru tekintetében.

12 2011. május 25-én a beavatkozó azt kérte, hogy a megszűnés megállapítása iránti kérelemről való határozathozatalig függesszék fel a fellebbezési tanács előtti felszólalási eljárást.

13 2011. július 15-én a Muadib Beteiligung észrevételeket terjesztett elő a fellebbezésre, és az általa ellenzett felfüggesztés iránti kérelemre vonatkozóan.

14 2011. október 26-án a fellebbezési tanács a megszűnés megállapítása iránti kérelemről való határozathozatalig felfüggesztette a felszólalási eljárást.

15 A 2012. május 8-i határozatával a törlési osztály elutasította a megszűnés megállapítása iránti kérelmet azzal az indokolással, hogy a Muadib Beteiligung a 2006. május 17-től 2011. május 16-ig tartó időszak tekintetében bizonyította a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát.

16 2012. július 13-án a beavatkozó fellebbezést nyújtott be a törlési osztály határozatával szemben.

17 A 2012. október 9-i határozatában a fellebbezési tanács a fellebbezést – annak elkésettsége miatt – mint elfogadhatatlant elutasította.

18 2013. március 1-jén az OHIM közölte a felekkel, hogy feloldja a felszólalási eljárás felfüggesztését, és az említett eljárás folytatódik.

19 A 2013. május 14-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat), amelyet 2013. május 23-án közöltek a Muadib Beteiligunggal, az OHIM második fellebbezési tanácsa teljes egészében helyt adott a fellebbezésnek, hatályon kívül helyezte a felszólalási osztály határozatát, és teljes egészében elutasította a felszólalást. Határozatának indokolásában a fellebbezési tanács lényegében azt állapította meg egyrészt, hogy a 2003. január 28-tól 2008. január 27-ig tartó időszak tekintetében a Muadib Beteiligung sem a korábbi közösségi védjegy (a megtámadott határozat 16–31. pontja), sem a korábbi egyesült királysági védjegy (az megtámadott határozat 32. pontja) tekintetében nem bizonyította a tényleges használatot, másrészt hogy a felszólalást el kell utasítani, amennyiben az a 207/2009 rendelet 8. cikkének (4) bekezdésén alapul (a megtámadott határozat 33–39. pontja).

20 A korábbi közösségi védjegyek és a korábbi egyesült királysági védjegy – amelyeknek előzőleg a Muadib Beteiligung volt a jogosultja – több átruházási ügyletet követően a felperes, a TVR Automotive Ltd tulajdonába kerültek. Így 2013. augusztus 1-jén az OHIM és a United Kingdom Intellectual Property Office (az Egyesült Királyság szellemi tulajdonjogi hivatala) adatbázisai a felperest tüntették fel a korábbi közösségi védjegy és a korábbi egyesült királysági védjegy jogosultjaként.

A felek kérelmei

21 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot;

– utasítsa el a beavatkozónak a felszólalási osztály határozata elleni fellebbezését;

– az OHIM-ot és a beavatkozót kötelezze a költségek viselésére.

22 Az OHIM azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot, amennyiben a fellebbezési tanács a korábbi egyesült királysági védjegy használatának elmulasztása miatt elutasította a felszólalást;

– a keresetet az ezt meghaladó részében utasítsa el.

23 A beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet, és tartsa fenn hatályában a megtámadott határozatot;

– engedélyezze a bejelentett védjegy lajstromozását;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére, ideértve az OHIM előtti eljárás keretében felmerült költségeket is.

A jogkérdésről

Az elfogadhatóságról

A keresetindítási határidő betartásáról

24 További vizsgálat nélkül el kell utasítani a beavatkozó azon érvét, amely szerint a jelen keresetet elkésetten terjesztették elő.

25 Ebben a tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy a jelen esetben a 207/2009 rendelet 65. cikk (5) bekezdése értelmében – összefüggésben a Törvényszék eljárási szabályzata 58. cikke (1) bekezdésének a) és b) pontjával – a megtámadott határozat Muadib Beteiligunggal való 2013. május 23-i közlését követően az eljárási szabályzat 60. cikkének (2) bekezdésében előírt, a távolságra tekintettel további 10 napos átalány-határidővel meghosszabbított, két hónapos keresetindítási határidő – amely a beavatkozó állításával ellentétben a lakóhelytől függetlenül minden felperesre alkalmazandó – 2013. augusztus 2-án járt le. Ebből következik, hogy a 2013. augusztus 2-án faxon benyújtott kereset – amely kiegészült a keresetlevél eredeti példányának 2013. augusztus 5-i elküldésével –, az említett határidő betartásával került előterjesztésre.

A felperes kereshetőségi jogáról

26 Mivel a beavatkozó vitatja a felperes kereshetőségi jogát – mivel az utóbbi nem igazolta, hogy ő a korábbi védjegyek jogosultja – rá kell mutatni, hogy a felperes benyújtotta egyrészt az OHIM CTM-online adatbázisának 2013. augusztus 1-jei kivonatait, amelyek a felperest jelölik meg a korábbi közösségi védjegy jogosultjaként, másrészt a United Kingdom Intellectual Property Office hasonló adatbázisának ugyanezen dátumot viselő kivonatait, amelyek a felperest tüntetik fel a korábbi egyesült királysági védjegy jogosultjaként, továbbá utalnak e védjegy 2011. október 17-i és 2013. május 3-i átruházására, amelyre jogutódláshoz kapcsolódó átszállás miatt került sor először a Muadib Beteiligung és TVR GmbH, majd az utóbbi és a felperes között.

27 A korábbi védjegyek átruházásainak a beavatkozó általi homályos és alá nem támasztott vitatása nem alkalmas arra, hogy kétségbe vonja a fent említett okiratok bizonyító erejét.

28 Ebben a tekintetben nem állja meg a helyét a beavatkozó azon állítása, amely szerint „olasz leányvállalatként” ő volt a korábbi egyesült királysági székhelyű anyavállalat, a TVR Engineering Ltd valódi jogutódja. A beavatkozó által ezen állítás alátámasztására előterjesztett dokumentumok ugyanis annak megjelölésére korlátozódnak, hogy az említett anyavállalat e leányvállalat tőkéjében csak 24%-os üzletrésszel rendelkezett, és abból nem tűnik ki semmilyen, a két társaság közötti jogutódlást, vagy a közöttük lévő arra irányuló megállapodást valószínűsítő körülmény, hogy a TVR védjeggyel megjelölt sportautók kizárólagos hasznosítását az említett leányvállalatra ruházzák át.

29 E körülmények között el kell utasítani a beavatkozó azon érvét, amely szerint a felperes nem igazolta a kereshetőségi jogát, mivel nem jogosultja a korábbi védjegyeknek.

30 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a kereset elfogadható.

Az ügy érdeméről

31 A keresetének alátámasztására a felperes két jogalapot terjeszt elő, melyek közül az első a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésén, a második a jogerő vagy *non bis in idem* elvének, a *venire contra factum proprium* elvének, valamint a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének ugyanezen rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett rendelkezéseinek megsértésén alapul.

Az első jogalapról

32 Az első jogalap keretében a felperes a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) és (3) bekezdésének megsértésére hivatkozik, mivel a fellebbezési tanács a korábbi egyesült királysági védjegyen alapuló felszólalását e védjegy használatának hiánya miatt elutasította, jóllehet a tényleges használat bizonyítását a felperestől nem kérték, és egyébiránt nem is kérhették. Az OHIM csatlakozik a felperes által előterjesztett érvekhez, és ő is azt kéri, hogy adjanak helyt az első jogalapnak. Ezzel szemben a beavatkozó úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a korábbi egyesült királysági védjegyet a felperes „védjegye” használata hiányának megállapítása során. A beavatkozó szerint a megtámadott határozat a korábbi közösségi védjegy tényleges használata hiányának értékelésére korlátozódik, és csak ezen elemzés végén hivatkozik a korábbi egyesült királysági védjegyre annak érdekében, hogy az elemzést analógia útján arra is alkalmazza. Ezenkívül, noha az utóbbi védjegy esetében még nem telt le a 207/2009 rendelet 42. cikke szerinti ötéves időszak, az előterjesztett bizonyítékok alapján egyértelmű a felperes azon szándéka, hogy az említett védjegyet ne használja, valamint az, hogy nem folytat tevékenységet.

33 Ebben a tekintetben elegendő megállapítani azt, hogy a megtámadott határozat 32. pontjában a fellebbezési tanács a védjegy elégtelen használata miatt ténylegesen elutasította a korábbi egyesült királysági védjegyre alapított felszólalást, megfelelően hivatkozva a korábbi közösségi védjegy használatának igazolása céljából előterjesztett bizonyítékokra vonatkozó értékelésére (a megtámadott határozat 25–31. pontja). Mindazonáltal, amint azt a felperes és az OHIM helyesen állítja, a beavatkozó az OHIM előtti eljárás során nem kérte a korábbi egyesült királysági védjegy tényleges használatának bizonyítását, és nem is állt módjában elfogadható kérelmet előterjeszteni erre vonatkozóan (lásd ebben az értelemben: 2013. május 30-i Wohlfahrt kontra OHIM végzés, C-357/12 P, EU:C:2013:356, 30. és 31. pont). Ugyanis, mivel a korábbi egyesült királysági védjegyet 2004. február 27-én lajstromozták, a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdésében – összefüggésben ugyanezen rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével – előírt ötéves határidő még nem járt le a közösségi védjegybejelentés 2008. január 28-i meghirdetésének napján. A felszólalási osztály tehát a határozatában helyesen korlátozta az értékelését a korábbi közösségi védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyítékokra.

34 Ebből következik, hogy a fellebbezési tanács nem volt jogosult a felszólalást a korábbi egyesült királysági védjegy esetleges elégtelen használata miatt elutasítani.

35 Következésképpen az első jogalapnak helyt kell adni.

A második jogalapról

36 A második jogalap keretében a felperes azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az megsértette a jogerő vagy *non bis in idem* elvét, a *venire contra factum proprium* elvet, valamint a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdését – összefüggésben ugyanezen rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével. Egyrészt a törlési osztály határozata véglegesen a felperes javára döntött a korábbi közösségi védjegy tényleges használatának kérdésében, a 2006 májusától 2011 májusáig, vagy legalább a 2006 májusától 2008 januárjáig tartó időszak vonatkozásában. Így a felperes szerint a fellebbezési tanács nem volt jogosult ugyanezeket a bizonyítékokat újból értékelni, hanem mint elfogadhatatlant el kellett volna utasítania a

védjegy használatának igazolása iránt a beavatkozó által előterjesztett kérelmet. Másrészt a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző ötéves időszak során az érintett áruk vonatkozásában nem került sor az említett védjegy tényleges használatára.

37 Az OHIM a beavatkozóhoz hasonlóan vitatja azt a tényt, hogy a jogerő, vagy *non bis in idem* elve és a *venire contra factum proprium* elve alkalmazható volna az OHIM előtti közigazgatási eljárásban. Mindketten vitatják a korábbi közösségi védjegy tényleges használatának bizonyítottságát, mivel az előterjesztett bizonyítékok erre nem voltak elegendőek. Ily módon szerintük a fizetésképtelenségi eljárást követően megszűnt az említett védjegyet hasznosító társaság tevékenysége, 2004-ben benyújtották e társaság zárómérlegét, és annak üzemét 2007-ben bezárták. Ez az üzem már közel volt a bezáráshoz, amikor azt 2004-ben egy orosz befektető megvette. A felperes nem bizonyította a tényleges piaci jelenlétet, és azt sem, hogy az említett időszakban ténylegesen eladtak TVR autókat. Nem elegendő az a homályos és megbízhatatlan állítás, amely szerint 2006-ban a termelés heti két vagy három autóra csökkent. Ezenkívül, noha az autószalonokon való bizonyított részvétel a piaci jelenlétre utalt, ezen alkalommal a prototípusok bemutatása – mint például a TVR Sagaris bemutatása a 2004-es birminghami (Egyesült Királyság) autószalonon – nem jelenti azt, hogy ezen esemény után az érintett autó gyártásba került, vagy azt eladták. Ehhez hasonlóan az előterjesztett reklámanyag és a sajtóközlemények a releváns időszak tekintetében sem a szóban forgó modellek tényleges eladását, sem a valódi piaci részesedésük fennállását nem bizonyítják. Márpedig a felperes meggyőző bizonyítékokat is előterjeszthetett volna a korábbi közösségi védjegy tényleges használatára vonatkozóan, így például az érintett társaság mérlegeit, értékesítési adatait, számláit vagy egyéb releváns pénzügyi bizonyítékokat.

38 A második jogalapnak a jogerő, vagy *non bis in idem* elvének és a *venire contra factum proprium* elvének megsértésére alapított első részét illetően emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat elismerte, hogy a jogerő elve, amely megköveteli, hogy a bírósági határozat végleges jellegét ne vonják kétségbe, nem alkalmazható a felszólalás tárgyában hozott végleges határozat és valamely törlés iránti kérelem közötti viszonyra, különösen mivel egyrészt az OHIM előtti eljárások közigazgatási, nem pedig igazságszolgáltatási jellegűek, másrészt a 207/2009 rendelet irányadó rendelkezései, azaz 53. cikkének (4) bekezdése és 100. cikkének (2) bekezdése, erre vonatkozóan nem írnak elő szabályt (2009. október 14-i Ferrero kontra OHIM – Tirol Milch (TiMi KiNDERJOGHURT) ítélet, T-140/08, EBHT, EU:T:2009:400, 34. pont; 2011. november 22-i mPAY24 kontra OHIM – Ultra (MPAY24) ítélet, T-275/10, EU:T:2011:683, 15. pont; 2014. szeptember 23-i Tegometall International kontra OHIM – Irega (MEGO) ítélet, T-11/13, EU:T:2014:803, 12. pont). Így, amint azt az OHIM előadja, ugyanez fordított esetben is igaz, nevezetesen a végleges határozathoz vezető megszűnés megállapítása iránti, törlési és a felszólalási eljárások közötti viszony esetében. Azonban a megszűnés megállapítása vagy a törlés tárgyában hozott végleges határozatban tett megállapításokat nem hagyhatja teljesen figyelmen kívül az OHIM, amikor az ugyanazon felek közötti felszólalásról kell határozni, amelynek ugyanaz a tárgya és ugyanazon indokokon alapul – amint a jelen ügyben a közösségi védjegy tényleges használatára vonatkozó bizonyíték –, feltéve hogy ezeket a megállapításokat vagy eldöntött kérdéseket nem érintik új tényállási elemek, új bizonyítékok vagy új indokok. Ugyanis ez a megállapítás csak sajátos kifejeződése annak az ítélkezési gyakorlatnak, amely szerint az OHIM korábbi határozathozatali gyakorlata olyan tényezőnek minősül, amelyet valamely megjelölés lajstromozhatóságának értékelése céljából figyelembe lehet venni (lásd ebben az értelemben és analógia útján: fent hivatkozott TiMi KiNDERJOGHURT ítélet, EU:T:2009:400, 35. pont; és fent hivatkozott MPAY24-ítélet, EU:T:2011:683, 17. pont).

39 Ebből következően a jelen esetben a fellebbezési tanács nem volt köteles hűen követni a törlési osztály határozatában elfogadott megállapításokat és következtetéseket. Ezzel ellentétes esetben egyrészt a közösségi védjegy lajstromozásával szembeni felszólalásra, másrészt a lajstromozott közösségi védjegy megszűnésének megállapítására és törlésére vonatkozó jogorvoslati lehetőségek hatékony érvényesülése sérülne, jóllehet ezeket az eljárásokat a 207/2009 rendelet értelmében egymást követően és párhuzamosan is lehet indítani (lásd ebben az értelemben és analógia útján: TiMi KiNDERJOGHURT ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2009:400, 36. pont; MPAY24-ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2011:683, 18. pont).

Ezt az értékelést alátámasztja az a tény, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) bekezdésére és 57. cikkének (2) bekezdésére tekintettel – vagy a megszűnés megállapítása, illetve a törlés iránti kérelem előterjesztésének időpontjától, vagy a védjegybejelentés meghirdetésének időpontjától függően – eltérhetnek egymástól azok az ötéves időszakok, amelyek tekintetében a tényleges használat igazolását megkövetelik. Így a jelen esetben, amint azt a felperes elismeri, ezek az időszakok a felszólalási eljárás vonatkozásában 2003 januárjától 2008 januárjáig, a megszűnés megállapítása iránti eljárások vonatkozásában pedig 2006 májusától 2011 májusáig tartottak, ezért e két eljárás tárgya nem volt teljesen azonos.

40 Ennélfogva a felperes nem állíthatja megalapozottan, hogy a törlési osztály határozata véglegesen az ő javára döntötte el a korábbi közösségi védjegy tényleges használatának kérdését a 2006 májusától 2011 májusáig, vagy legalább a 2006 májusától 2008 januárjáig tartó időszak vonatkozásában.

41 Az előző megállapítások megfelelően érvényesek mind a *ne bis in idem* elvére, amely csak a szankciókra alkalmazandó – így különösen a szűk értelemben vett büntetőjogi jellegű vagy a versenyjog tárgyú szankciókra (lásd ebben az értelemben: 2007. május 10-i SGL Carbon kontra Bizottság ítélet, C-328/05 P, EBHT, EU:C:2007:277, 24–30. pont; 2011. július 21-i Beneo-Orafti ítélet, C-150/10, EBHT, EU:C:2011:507, 68–70. pont; 2012. február 14-i Toshiba Corporation és társai ítélet, C-17/10, EBHT, EU:C:2012:72, 94. pont) –, mind a *venire contra factum proprium* elvére (lásd ebben az értelemben: TiMi KiNDERJOGHURT ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2009:400, 36. pont). A felperes ebben a tekintetben hiába hivatkozik a 207/2009 rendelet 53. cikkének (4) bekezdésére, amely csak törlés iránti kérelmek és viszontkeresetek ismételt előterjesztésére vonatkozik a védjegybitorlási perekben.

42 Következésképpen a második jogalap első részét – mint megalapozatlant – el kell utasítani.

43 A második jogalap második részét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a felperes azt állítja, hogy bizonyította a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukat illetően, amely áruk esetében a felszólalási osztály is elismerte a tényleges használatot a közösségi védjegybejelentés meghirdetését megelőző ötéves időszak tekintetében a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének értelmében, összefüggésben ugyanezen rendelet 15. cikkével és a 2005. június 29-i 1041/2005/EK bizottsági rendelettel (HL L 172., 4. o.) módosított, a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 22. szabályának (3) bekezdésével, amely szabály szerint a használat bizonyításának a „[korábbi] védjegy[…] használatának […] helyére, idejére, mértékére és jellegére” kell irányulnia.

44 Ebben a tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy valamely védjegy akkor képezi „tényleges használat” tárgyát, ha alapvető rendeltetésének megfelelően használják, amely abban áll, hogy a védjegy biztosítja azon áruk vagy szolgáltatások eredetének azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegy által biztosított jogok fenntartása. A védjegyhasználat ténylegességének mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amelyek alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata a gazdasági tevékenység körében valóságos-e; idesorolhatók különösen az érintett gazdasági ágazatban annak érdekében igazoltnak tekintett használatok, hogy a védjeggyel ellátott áruk és szolgáltatások számára megteremtsék és fenntartsák a piaci részesedést, az említett áruk és szolgáltatások természete, a piac jellegzetességei, valamint a védjegy használatának mértéke és gyakorisága (2006. május 11-i Sunrider kontra OHIM ítélet, C-416/04 P, EBHT, EU:C:2006:310, 70. pont; 2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EBHT, EU:C:2012:816, 29. pont; 2014. július 17-i Reber Holding kontra OHIM ítélet, C-141/13 P, EU:C:2014:2089, 29. pont). Mindazonáltal a korábbi védjegy tényleges használatának elemzése nem korlátozódhat mindössze e védjegy gazdasági tevékenység körében való használatának megállapítására, mivel annak ezen túlmenően a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdése megfogalmazásának megfelelően tényleges használatot kell jelentenie. Egyébiránt valamely védjegy esetében a „tényleges használat” minősítés a szóban forgó árunak vagy

szolgáltatásnak az érintett piacon mutatott jellegzetességeitől függ. Ennélfogva nem lehet minden bizonyított kereskedelmi hasznosítást automatikusan a szóban forgó védjegy tényleges használatának minősíteni (lásd ebben az értelemben: fent hivatkozott Reber Holding OHIM ítélet, EU:C:2014:2089, 32. pont).

45 Az ítélkezési gyakorlat kimondta továbbá, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikkének (2) és (3) bekezdéséből – összefüggésben a 2868/95 rendelet 22. szabályának (3) bekezdésével – az következik, hogy azon követelmény létezésének, miszerint a közösségi védjegybejelentéssel szemben akkor tehető felszólalás, ha a korábbi védjegyet ténylegesen használták, az a célja, hogy korlátozza a két védjegy közötti összeütközést, kivéve ha a korábbi védjegy tényleges használata hiányának van valamely, a piacon jelen lévő védjegy tényleges rendeltetéséből származó valós gazdasági indoka. Az említett rendelkezéseknek azonban nem céljuk az, hogy a kereskedelmi sikert értékeljék, sem az, hogy valamely vállalkozás gazdasági stratégiáját ellenőrizzék, vagy hogy a védjegy oltalmát annak jelentős mértékű kereskedelmi használata esetére korlátozzák (lásd: 2004. július 8-i Sunrider kontra OHIM – Espadafor Caba [VITAFRUIT] ítélet, T-203/02, EBHT, EU:T:2004:225, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 A korábbi védjegy használatának jelentőségét illetően figyelembe kell venni különösen egyrészt a használati cselekmények összességének kereskedelmi mértékét, másrészt a használati cselekmények lefolytatásának időtartamát, valamint a cselekmények gyakoriságát. A korábbi védjegy tényleges használatának konkrét esetben történő megvizsgálásához az eset összes releváns tényezőjét figyelembe vevő, átfogó mérlegelést kell végezni. Ez a mérlegelés magában foglalja a számításba vett tényezők bizonyos kölcsönös függőségét. Így az érintett védjeggyel ellátott áruk csekély mennyiségben történő értékesítését kompenzálhatja e védjegy használatának intenzitása vagy nagymértékű időbeli tartóssága, és fordítva. Ezenkívül valamely védjegy tényleges használatát nem lehet valószínűsítés vagy feltételezések alapján igazolni, ehhez konkrét és objektív bizonyítékokra kell támaszkodni, amelyek igazolják az érintett piacon történő tényleges és elegendő használatot (Sunrider kontra OHIM – Espadafor Caba (VITAFRUIT) ítélet, fenti 45. pont, EBHT, EU:T:2004:225, 41. és 42. pont; MFE Marienfelde kontra OHIM – Vétoquinol (HIPOVITON) ítélet, T-334/01, EBHT, EU:T:2004:223, 35. és 36. pont).

47 Emlékeztetni kell arra, hogy a fellebbezési tanács azt állapította meg, hogy a 2003 januárjától 2008 januárjáig tartó időszak tekintetében nem bizonyították a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát. A fellebbezési tanács az előterjesztett bizonyítékokra tekintettel lényegében úgy vélte, hogy először is H. tanúvallomása, amely magától a felperestől származik, semmilyen biztosítékot nem nyújtott a pártatlanságra vagy függetlenségre; másodszor 2006-ban a „TVR társaság” nagyon rossz helyzetben volt, mivel 2006 decemberében a gyártó üzemét fizetésképtelenné nyilvánították, és a valaha gyártott utolsó TVR Cerberát árverésen értékesítették úgy, hogy az ár nem érte el a 2006-ban rögzített kiinduló árat (a megtámadott határozat 27. pontja); harmadszor hiányoztak a korábbi közösségi védjeggyel megjelölt áruk 2006 augusztusa utáni eladására vonatkozó bizonyítékok, mint például az üzleti könyvek és az adóhatóságokhoz benyújtott bevallások másolatai, mivel az eladások bizonyításához nem elegendő a 2007-es és 2008-as autószalonokon való részvétel, az eladási árak 2007-es közzététele, továbbá a TVR Sagarisra vonatkozó, 2006 decemberében, 2007 júliusában és a 2008. július 11-én megjelent kritikák (a megtámadott határozat 28. és 29. pontja). Összefoglalva: ezek az tények semmilyen információt nem szolgáltattak arról, hogy az Egyesült Királyságban vagy máshol milyen mennyiséget adtak el a korábbi közösségi védjeggyel megjelölt árukból, továbbá olyan használatot sem bizonyítanak, amely 2006 nyara után az érintett áruknak piacot teremthetett, vagy tarthatott fenn (a megtámadott határozat 30. pontja).

48 Ily módon a fellebbezési tanács elutasította a felszólalási osztály ezzel ellentétes, ugyanezen időszak tekintetében ugyanezen bizonyítékokra vonatkozó megállapításait, amelyek szerint ezek az elemek összességükben lényegében megfelelően bizonyítják a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát a „sportautók, valamint azok alkatrészei” tekintetében, ennélfogva az azokban – így különösen az újságcikkekben és az árlistákban – található információk elegendő adattal szolgáltak ezen használat

idejére és helyére vonatkozóan, különösen az Egyesült Királyságban. Még ha a felperes nem is terjesztett elő számlákat vagy értékesítési adatokat, a BBC 2006. október 18-i cikke támpontot adhat a korábbi közösségi védjegy terjedelmét illetően, amennyiben megemlíti, hogy 2006 áprilisában az eladások heti tizenkét autóról két autóra estek vissza. A felszólalási osztály ebből azt a következtetést vonta le, hogy ezek az okiratok, a releváns időszak vonatkozásában összességükben véve eleget tettek a korábbi közösségi védjegy tényleges használatának bizonyításához megkövetelt minimális kritériumnak (a felszólalási osztály határozatának 4. oldala).

49 Ehhez hasonlóan a 2006 májusától 2011 májusáig tartó időszakot illetően a törlési osztály megállapította, hogy még ha hiányoznak is a számlák és az értékesítési adatokra vonatkozó bizonyítékok, léteznek más dokumentumok – így újságcikkek mint független információforrások, az autók árára és műszaki specifikációjára vonatkozó információk, valamint a korábbi közösségi védjegyre vonatkozó, a sajtóban és a szakfolyóiratokban szereplő reklámok – amelyek bizonyítják, hogy az említett védjegy „az elmúlt években” tényleges és komoly kereskedelmi használat tárgyát képezte a piacon (a törlési osztály határozatának 36. és 37. pontja). Ami a használat mértékét illeti, noha a katalógusok és az újságcikkek nem szolgáltatnak információt a ténylegesen eladott áruk mennyiségéről, az említett katalógusokban a korábbi közösségi védjeggyel megjelölt nagyszámú autót kínáltak eladásra, és ezek az áruk a releváns időszak egy részében, legalábbis az Egyesült Királyságban, rendelkezésre álltak. Így ezek a bizonyítékok együttesen lehetővé teszik annak a megállapítását, hogy a használatnak volt bizonyos jelentősége, és az nem pusztán szimbolikus volt (a törlési osztály határozatának 38. és 39. pontja) ezen áruk tekintetében (a törlési osztály határozatának 42–44. pontja).

50 Ebben a tekintetben nyomban el kell utasítani a felperes érvét, amely szerint a fellebbezési tanács nem vette figyelembe a törlési osztály határozatában kifejtett értékelést annyiban, amennyiben az értékelés ugyanazokra a bizonyítékokra vonatkozott, és amennyiben a releváns időszakok egybeestek egymással 2006 májusa és 2008 januárja között. Egyrészt ugyanis az OHIM-nak a korábbi határozathozatali gyakorlata figyelembevételére vonatkozó általános kötelezettsége nem érinti azt a kötelezettségét, hogy a korábbi védjegy tényleges használatát a felszólaló által előterjesztett bizonyítékok és az egyes konkrét esetek ténybeli körülményei alapján megvizsgálja (lásd ebben az értelemben: Reber Holding kontra OHIM ítélet, fenti 44. pont, EU:C:2014:2089, 46. pont). Ebből a kötelezettségből tehát a jelen esetben nem következik, hogy a fellebbezési tanácsra kötelezőek lettek volna a törlési osztály megállapításai, vagy nem juthatott volna eltérő következtetésre a korábbi közösségi védjegy tényleges használatának fennállását illetően (lásd: a fenti 38. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat), annál is inkább, mert ezt a használatot két különböző – jóllehet egymással egybeeső – időszak vonatkozásában kellett bizonyítani. Másrészt, amint azt az OHIM előadja, önmagában az a tény, hogy a fellebbezési tanács megvárta a megszűnés megállapítása iránti eljárás befejezését, elegendő annak megállapításához, hogy a saját határozatának meghozatala előtt szükségesnek ítélte megvárni a törlési osztály határozatát.

51 Mindazonáltal a fellebbezési tanács mérlegelése a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének – összefüggésben ugyanezen rendelet 15. cikkének (1) bekezdésével és a 2868/95 rendelet 22. szabályának (3) bekezdésével – téves értelmezéséből, valamint a releváns bizonyítékok összessége bizonyító erejének téves értékeléséből indul ki.

52 A használat időtartamát illetően a Törvényszék már kimondta, hogy a 207/2009 rendelet 15. cikkének (1) bekezdésében előírt jogkövetkezmények kizárólag olyan védjegyekre vonatkoznak, amelyek tényleges használata ötéves – megszakítatlan – időtartamra felfüggesztésre került. Következésképpen a fenti jogkövetkezmények elkerüléséhez elegendő, ha ezen időszak egy része alatt ténylegesen használják a védjegyet (2007. november 8-i Charlott kontra OHIM – Charlo (Charlott France Entre Luxe et Tradition) ítélet, T-169/06, EU:T:2007:337, 41. pont; 2008. december 16-i Deichmann-Schuhe kontra OHIM – Design for Woman (DEITECH) ítélet, T-86/07, EU:T:2008:577, 52. pont; 2012. március 8-i Arrieta D. Gross kontra OHIM – International Biocentric Foundation és társai (BIODANZA) ítélet, T-298/10, EU:T:2012:113, 58. pont). Ehhez hasonlóan a 2868/95 rendelet 22. szabályának (3) bekezdése annak előírása nélkül fogalmazza meg a használat idejének kritériumát, hogy az ötéves időszak vonatkozásában igazolni kellene a használat folyamatos jellegét, és az említett kritériumot

megkülönbözteti többek között a használat mértékének és a jellegének kritériumaitól, amelyek kizárólag együttesen teszik lehetővé a korábbi védjegy használata tényleges jellegének megállapítását. Ugyanis kizárólag a fellebbezési tanács mérlegelésére bízott bizonyítékok összessége figyelembevételének kell lehetővé tennie a megtámadott védjegy tényleges használatának bizonyítását (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2013. szeptember 16-i Avery Dennison kontra OHIM – Dennison-Hesperia (AVERY DENNISON) ítélet, T-200/10, EU:T:2013:467, 85. és 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Így a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdésének és 15. cikke (1) bekezdésének rendelkezéseiben előírt ötéves határidőből nem következik, hogy az említett határidőt magában foglaló minden egyes év tekintetében külön kellene bizonyítani a korábbi védjegy tényleges használatát, hanem elegendő azt igazolni, hogy a jelen esetre jellemző valamennyi releváns tényezőt figyelembe véve a védjegyet ezen időszaknak legalább egy részében nem pusztán szimbolikus jelleggel, hanem ténylegesen használták abból a célból, hogy a szóban forgó áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzanak létre vagy tartsanak fenn. Máskülönben a szóban forgóhoz hasonló esetben a többek között a korábbi védjegy használatát rövid ideig megakadályozó, pusztán átmeneti pénzügyi válság – annak ellenére, hogy a jogosult a közeli jövőben folytatni tervezi az említett védjegy használatát – elég lehetne ahhoz, hogy a jogosult már ne szólalhasson fel valamely hasonló védjegy lajstromozásával szemben.

54 A jelen esetben – figyelembe véve a felperes által a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács elé terjesztett bizonyítékok összességét – rá kell mutatni, hogy a korábbi közösségi védjegy használata mint olyan legalábbis 2006-ig valósnak bizonyult.

55 Noha önmagában a tanúvallomás ebben a vonatkozásban nem minősül elegendő bizonyítéknak, mindazonáltal az számos független forrásból származó releváns dokumentumot ismertet, mint például a Wikipedia internetes oldaláról származó részletet, amely bemutatja a TVR sportautók gyártójának, a TVR Motors Company Ltd-nek a történetét, és tartalmazza a 2006-ig gyártott modelleket – köztük a TVR Tuscant és Sagarist – magában foglaló listát; a BBC internetes oldalán 2006. október 18-án és 2007. február 22-én közzétett, a TVR gyártóról szóló két cikket; a TVR 350C és a TVR Sagaris modellekről a szakmai lapokban 2003 júniusában, 2005 áprilisában, 2006 decemberében és 2008 júliusában megjelent cikkeket; az 1999 és 2006 között gyártott TVR Tuscant, valamint a 2004 és 2006 között gyártott TVR Sagarist bemutató katalógusokat, továbbá a TVR Tuscan egyesült királysági műszaki specifikációját és eladási árát ismertető katalógust.

56 Így a fenti 55. pontban említett dokumentumok a TVR sportautók vonatkozásában bizonyítják a korábbi közösségi védjegy használatának fennállását, legalábbis 2003 januárja és 2006 decembere között, azaz a 2008-ban befejeződő ötéves időszak jelentős része tekintetében, amit önmagában sem az OHIM, sem a beavatkozó nem vitat.

57 E használat helyét, jellegét és mértékét illetően rá kell mutatni, hogy a szóban forgó piac olyan felső kategóriás sportautók gyártására és értékesítésére vonatkozik, amelyek nem a mindennapi, szokásos közúti forgalomba szánt műszaki specifikációval rendelkeznek, és amelyeknek a magángépjárművek többségénél magasabb az eladási ára. Márpedig közismert, hogy ennek a piacnak gyakori jellemzője a viszonylag csekély kereslet, az egyedi megrendelésre történő gyártás és a korlátozott számú járműeladás, amint azt a BBC 2006. október 18-i cikke is megerősíti (lásd: a megtámadott határozat 27. pontja). Ennélfogva az értékesítési adatokat bemutató számviteli dokumentumok vagy a számlák benyújtása nem tűnik elengedhetetlennek a szóban forgó védjegy tényleges használatának bizonyításához. Ezzel szemben az iratokhoz mellékelt dokumentumokból (lásd: fenti 55. pont) – köztük több, interneten közzétett cikkből és katalógusból – kitűnik, hogy a TVR modelleket forgalmazták 2003. és 2006. között, legalábbis az Egyesült Királyság területén, ami elegendő a területi szempontot illetően (lásd ebben az értelemben: Leno Merken ítélet, fenti 44. pont, EU:C:2012:816, 50. és 54. pont), továbbá igazolja a korábbi közösségi védjegy használatának jellegét és annak meghatározott mértékét is ezen időszak tekintetében. Ezenkívül a 2007 júliusából és 2008-ból

származó kiadványok azt bizonyítják, hogy az említett védjegy nyilvános vita tárgyát képezte a TVR Sagaris modell gyártásának és értékesítésének újraindítása kapcsán (lásd még: megtámadott határozat 28. pontját és 29. pontjának végét).

58 E körülményekre tekintettel, ellentétben azzal, amire a fellebbezési tanács rámutatott, és amit az OHIM és a beavatkozó állítanak, nem lehet úgy tekinteni, hogy a szóban forgó időszak során a korábbi közösségi védjegy használata csak szimbolikus volt, és az említett védjegyet nem használták abból a célból, hogy a TVR sportautóknak piacot hozzanak létre vagy tartsanak fenn. Ebben a tekintetben az a tény, hogy az említetett autók gyártása és eladása 2006-ban csökkent, és azok gyártását – az Egyesült Királyságban található üzem fizetésképtelensége miatt – 2006 végén megszüntették, nem elegendő ezzel ellentétes következtetés levonásához, tekintettel az említett védjegy jogosultjának a 2007-es és 2008-as év során arra irányuló, bizonyított próbálkozásaira, hogy a TVR sportautók gyártását és saját üzleti tevékenységét újraindítsa. Így el kell utasítani a fellebbezési tanácsnak a megtámadott határozat 29. pontjában foglalt azon állítását is, amely szerint a korábbi közösségi védjegy hasznosítását érintő pénzügyi nehézségek kétségeket hagytak a védjegy 2006 nyarát követő használatát illetően, mivel ez az állítás nem veszi figyelembe azt a tényt, hogy a 207/2009 rendelet 42. cikke (2) bekezdése és 15. cikke (1) bekezdése rendelkezéseinek értelmében elegendő, ha a védjegy a ötéves időszaknak legalább egy része során tényleges használat tárgyát képezte (lásd a fenti 52. és 53. pontot). Végül emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat elismerte azt, hogy az említett rendelkezések nem irányulnak arra, hogy a kereskedelmi sikert értékeljék, sem arra, hogy valamely vállalkozás gazdasági stratégiáját ellenőrizzék, vagy hogy a védjegy oltalmát annak mennyiségi szempontból jelentős mértékű kereskedelmi használata esetére korlátozzák (lásd a fenti 45. pontot).

59 A fenti megfontolások összességére tekintettel meg kell állapítani, hogy a fellebbezési tanács tévesen utasította el a felszólalást azzal az indokkal, hogy a felszólaló nem bizonyította megfelelően a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát.

60 Következésképpen helyt kell adni a második jogalap második részének is.

61 Mivel a Törvényszék helyt adott az első jogalapnak és a második jogalap második részének, a megtámadott határozatot teljes egészében hatályon kívül kell helyezni.

62 Ami a felperes kérelmének második részét illeti, amely arra irányul, hogy a Törvényszék utasítsa el a beavatkozónak a felszólalási osztály határozatával szembeni fellebbezését, emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszék számára a 207/2009 rendelet 65. cikkének (3) bekezdése értelmében elismert megváltoztatásra vonatkozó hatáskör nem ruházza őt fel azzal a jogkörrel, hogy a fellebbezési tanács értékelését a saját értékelésével váltsa fel, és főleg nem azzal, hogy olyan értékelést fogalmazzon meg, amellyel kapcsolatban az említett fellebbezési tanács még nem foglalt állást. Következésképpen a megváltoztatásra vonatkozó hatáskör gyakorlásának főszabály szerint azokra az esetekre kell korlátozódnia, amikor a Törvényszék, miután felülvizsgálta a fellebbezési tanács által megfogalmazott értékelést, a már bizonyított ténybeli és jogi elemek alapján meg tudja állapítani, hogy a fellebbezési tanácsnak milyen határozatot kellett volna hoznia (2011. július 5-i Edwin kontra OHIM ítélet, C-263/09 P, EBHT, EU:C:2011:452, 72. pont).

63 Ebben a tekintetben elegendő rámutatni arra, hogy a fellebbezési tanács a megtámadott határozatot egyedül arra a körülményre alapozta, hogy nem bizonyították a korábbi közösségi védjegy tényleges használatát, anélkül hogy a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében értékelte volna az ütköző védjegyek összetéveszthetőségét. Az ilyen értékelés tehát nem képezte a Törvényszék elé terjesztett jogvita tárgyát. E körülmények között nem a Törvényszék feladata, hogy a megváltoztatásra vonatkozó hatásköre keretében az összetéveszthetőséget értékelje, ezért a felperes kérelmeinek második részét el kell utasítani.

A költségekről

64 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

65 Mivel az OHIM pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék hatályon kívül helyezi a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM) második fellebbezési tanácsának a Muadib Beteiligung GmbH és a TVR Italia Srl közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2013. május 14-én hozott határozatát (R 823/2011-2. sz. ügy).

2) A Törvényszék a keresetet ezt meghaladó részében elutasítja.

3) A Törvényszék az OHIM-ot és a TVR Italia Srl-t kötelezi a költségek viselésére.

Prek Labucka Kreuschitz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. július 7-i nyilvános ülésen.

Aláírások